

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Štěpána Výborného a Jana Kratochvíla ve věci

žalobce: **Bath Deluxe, s. r. o.**, IČO 24659584
sídlem Výtvarnická 1390, 156 00 Praha 5
zastoupený společností BDO Tax, a. s., IČO 264 20 473
sídlem Muchova 240/6, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 5. 2014, č. j. 13163/14/5000-14301-706470

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

1. Žalobce se včas podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým Odvolací finanční ředitelství (dále jen „žalovaný“) zamítlo jeho odvolání proti

rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Praha (dále jen „správce daně“) ze dne 28. 8. 2013, č. j. 4578389/13/2005-24906-108018. Tímto rozhodnutím správce daně částečně vyhověl odvolání žalobce proti rozhodnutí o vyměření daně z přidané hodnoty za zdaňovací období leden 2012 ze dne 11. 1. 2013, č. j. 119117/13/2005-24906-108018 (dále jen „rozhodnutí ze dne 11. 1. 2013“), ve smyslu § 113 odst. 1 písm. b) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), a ve zbytku odvolání zamítl.

2. Ze správního spisu k dané věci vyplynulo, že správce daně vydal dne 11. 1. 2013 na základě výsledků postupu k odstranění pochybností u žalobce platební výměr č. j. 119117/13/2005-24906-108018. Důvodem vyměření daně odchylně od daně, kterou si žalobce sám vyčíslil v daňovém přiznání, bylo vyloučení nároku na odpočet daně z daňového dokladu č. FP20120041 od dodavatele – fyzické osoby F. H. (dále též „dodavatel“). Takto byl vyloučen doklad za řízení a výrobní poradenství v celkové výši základu daně 800 000 Kč a DPH 20 % 160 000 Kč.
3. Žalobce podal proti výše uvedenému rozhodnutí správce daně odvolání. Správce daně v souladu s § 113 odst. 1 písm. b) daňového řádu rozhodl o odvolání sám, a to rozhodnutím ze dne 28. 8. 2013, č. j. 4578389/13/2005-24906-108018, přičemž odvolání částečně vyhověl a upravil stanovenou daň ve prospěch žalobce o částku ve výši základu daně 500 000 Kč a DPH 20 % 100 000 Kč za poskytnutí práva za užití ochranné známky, které tvoří část daňového dokladu č. FP20120041. Ve zbytku, tedy ve výši základu daně 300 000 Kč a DPH 20 % ve výši 60 000 Kč za řízení a výrobní poradenství, odvolání zamítl. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce nové odvolání.
4. Žalovaný jako odvolací orgán vydal dne 21. 5. 2014 žalobou napadené rozhodnutí, kterým odvolání zamítl a napadené rozhodnutí správce daně potvrdil. Žalovaný konstatoval, že v případě posuzovaných plnění, kterými dodavatel deklaroval činnosti prováděné pro žalobce, byly naplněny znaky závislé činnosti vyšší než nutné. Jeho činnost spočívala v zajištění běžných úkolů plynoucích jednateli společnosti v rámci zajištění provozu ekonomické činnosti, kterou právnická osoba provádí na místech obvyklých pro její výkon, pod vlastním jménem osoby a na její vlastní odpovědnost. Žalovaný se ztotožnil se závěrem správce daně, který předmětná plnění vymezil jako činnost naplňující znaky závislé činnosti, a nikoliv jako samostatně uskutečňovanou ekonomickou činnost podle § 5 odst. 2 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“).
5. Žalobce podal proti výše uvedenému rozhodnutí žalobu k Městskému soudu v Praze, který rozsudkem ze dne 18. 7. 2017, č. j. 10 Af 31/2014-49, napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
6. Městský soud konstatoval, že podstatou projednávané věci je posouzení otázky, zda v případě činnosti vykonávané fyzickou osobou jako osobou samostatně výdělečně činnou pro obchodní společnost, jíž je zároveň tato fyzická osoba jediným jednatelem, se jedná o samostatně vykonávanou ekonomickou činnost či o závislou práci, a zdali tato osoba je osobou povinnou k dani z přidané hodnoty a daňovému subjektu přísluší nárok na odpočet daně z přidané hodnoty z tohoto plnění. Při posouzení této otázky pak městský soud vyšel z právních závěrů obsažených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2016, č. j. 2 Afs 100/2016-29, publ. pod č. 3552/2017 Sb. NSS.
7. Městský soud s ohledem na citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu uvedl, že výkon funkce jednatele společnosti s ručením omezeným není závislou prací a není

vykonáván ve vztahu podřízenosti vůči společnosti. I v případě, kdy strany smluvně upraví svůj vztah v tom směru, že se bude podobat pracovněprávnímu, tak klíčovým zůstává, že jde o činnost, pro niž je typická vysoká odpovědnost jednatele, jakož i jeho nezávislost při výkonu funkce. Proto nelze na vztah mezi jednatelem a společností s ručením omezeným hledět jako na vztah zaměstnanecký nebo jemu obdobný ve smyslu čl. 10 směrnice Rady 2006/112/ES, o společném systému daně z přidané hodnoty (dále jen „směrnice 2006/112/ES“), která bude mít aplikační přednost před českými daňovými předpisy. Uvedené přitom platí též v případě, pokud obchodní společnost (s jediným jednatelem) uzavře s fyzickou osobou, která je oním jediným jednatelem, smlouvu o zprostředkování, jejímž obsahem je podle správce daně právě výkon činnosti jednatele (jako tomu bylo v případě žalobce a pana F. H. jako fyzické osoby). Jakkoli pan F. H. do značné míry plněním smlouvy o zprostředkování vykonával funkci jednatele žalobce, tak s ohledem na závěry obsažené v rozsudku č. j. 2 Afs 100/2016-29 nelze než uzavřít, že i pokud by v plné míře vykonával náplň funkce jednatele, nadále by se s ohledem na přímou aplikaci směrnice 2006/112/ES jednalo o osobu povinnou k dani podle zákona o DPH a daňovému subjektu by příslušel nárok na odpočet z tohoto plnění.

8. Proti rozsudku Městského soudu č. j. 10 Af 31/2014-49 podal žalovaný kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu, který rozsudek Městského soudu zrušil rozsudkem ze dne 15. 11. 2018, č. j. 7 Afs 282/2017-37, a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Zdejší soud se tedy podanou žalobou proti rozhodnutí č. j. 13163/14/5000-14301-706470 zabýval znovu, přičemž byl vázán závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu v souladu s § 110 odst. 4 s. ř. s.

II. Obsah žaloby

9. Žalobce v žalobě namítl, že žalovaný ke svým závěrům dospěl na základě nesprávného posouzení rozhodných skutečností, příslušných zákonných ustanovení, jakož i aktuální judikatury soudů.
10. Žalobce předně uvedl, že předmětem jeho činnosti je nákup a prodej a pozáruční servis, zatímco předmět činnosti pana H. – fyzické osoby, kterou vykonával na základě smlouvy o zprostředkování, byl odlišný, kdy i záměrem pana H. jakožto fyzické osoby bylo rozdělit činnosti, ve kterých pokračoval sám jako podnikatel, a činnosti, které byly vykonávány v nově vzniklé společnosti. Účelem tohoto postupu bylo zachování know-how u něj jako fyzické osoby. Žalobce přitom odmítl, že činnost pana H. jako fyzické osoby je v tomto případě neoddělitelná od činnosti jednatele společnosti. Zde navíc vytkl, že zprostředkovatelská činnost mohla být vykonávána pouze panem H. jako osobou samostatně výdělečně činnou, který jako jediný disponoval obchodními kontakty, protože byl spíše žalobce závislý na činnosti pana H. – fyzické osoby než naopak. Dle názoru žalobce se tak pan H. (fyzická osoba) choval jako podnikatel ve smyslu definice obsažené v tehdy platném obchodním zákoníku, aniž by byl v jakékoli závislé činnosti ve vztahu k žalobci. Tomu navíc svědčí skutečnosti, že při své činnosti neměl stanovenou pevnou pracovní dobu ani místo výkonu práce, smlouva o zprostředkování byla uzavřena na dobu určitou, byla zde rozdílně pojata odpovědnost za výkon závislé a obchodní činnosti a absentovala podřízenost pana H. žalobci.
11. Žalobce také napadl tvrzení žalovaného, že se neodvolal proti dodatečnému platebnímu výměru, jenž byl vydán při ukončení daňové kontroly daně ze závislé činnosti a funkčních požitků za zdaňovací období roku 2012. A stejně tak zpochybnil, že by v dodatečných daňových přiznáních souhlasil se závěry správce daně týkající se jeho činnosti či činnosti pana H. – fyzické osoby.

12. Žalobce dále uvedl, že došlo k neunesení důkazního břemeno ze strany žalovaného, neboť ten dle jeho názoru řádně neposoudil skutečný obsah právního úkonu – smluvního vztahu mezi panem H. a žalobcem, resp. nevyhodnotil všechny relevantní skutečnosti. Takto žalobce především zdůraznil, že správce daně i žalovaný měli zkoumat, nakolik činnost vykonávána F. H. (jako fyzickou osobou) spadá do náplně funkce jednatele společnosti a nakolik se jedná o činnost odlišnou. Konkrétně takto žalobce vytkl, že se žalovaný vůbec nevyjádřil, z jakého důvodu např. překladatelskou činnost považoval za činnost neoddělitelnou od funkce jednatele. Proto žalobce v této části žaloby uzavřel, že napadené rozhodnutí je nutno považovat za nepřezkoumatelné a vydané v rozporu se skutkovým stavem.
13. Dle názoru žalobce žalovaný také nesprávně posoudil otázku neslučitelnosti § 5 odst. 1 zákona o DPH s čl. 9 a 10 směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. 11. 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty (dále „směrnice 2006/112/ES“). Žalobce takto nesouhlasil se závěrem žalovaného, který funkci jednatele zahrnul pod pojem „jiný právní svazek“ uvedený v čl. 9 odst. 1 směrnice 2006/112/ES, ačkoli F. H. jako fyzická osoba fakticky vykonával předmětnou činnost svým vlastním jménem a pod svou vlastní odpovědností, takže i s ohledem na znění čl. 9 a 10 směrnice 2006/112/ES a navazující judikaturu Soudního dvora Evropské unie (dříve Evropského soudního dvora) byl pro účely daně z přidané hodnoty osobou uskutečňující samostatně ekonomickou činnost a osobou povinnou k dani pro účely daně z přidané hodnoty.
14. Závěrem pak žalobce namítl, že závěry správce daně a žalovaného neodpovídají závěrům judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, v nichž byl judikován rozdílný dopad příjmů z činnosti statutárního orgánu a OSVČ. Zde také připomněl, že pojem „závislá činnost“ ve smyslu zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o daních z příjmů“) není rozhodně totožný s pracovněprávním pojmem „závislá práce“ (nájem pracovní síly za odměnu).
15. Žalobce navrhl, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

16. Žalovaný ve vyjádření k žalobě nejprve odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kdy také zdůraznil, že žalobcem uplatněné žalobní námitky jsou téměř totožné s námitkami uplatněnými již v odvolání proti rozhodnutí správce daně. Dále pak uvedl, že žalobce předložil formálně bezvadné daňové doklady a smlouvu o zprostředkování obchodu a služeb a o poskytování práva na užití obchodní známky, z níž vyplynulo, že pan H. (fyzická osoba), se zavázal poskytnout žalobci zprostředkování kontaktu s odběrateli a výrobcí, dodavateli služeb, navrhopat a formulovat obchodní strategie, asistovat při tvorbě logistiky, zaškolovat uživatele systému, překládat a konzultovat ohledně produktového managementu.
17. Ustálená praxe přitom do vymezení činnosti jednatele zahrnuje organizaci a řízení podniku, který náleží společnosti, řízení zaměstnanců, rozhodování o provozních záležitostech, tj. např. zásobování, odbyt, reklamu, vedení účetnictví apod. Již správce daně tak správně právně zhodnotil, že fyzická osoba – pan H., neposkytoval žádnou specifickou činnost, která by se dala oddělit od povinných činností jednatele společnosti. Žalovaný přitom doplnil dokazování v odvolacím řízení, avšak ani po tomto doplnění nebyl zjištěn žádný relevantní důkazní prostředek svědčící ve prospěch žalobce. Proto má žalovaný za

prokázané, že v případě posouzení předmětných plnění, kterými pan H. (fyzická osoba) deklaroval činnosti prováděné pro žalobce, byly u této činnosti naplněny znaky závislé činnosti v míře vyšší než nutné s tím, že tato činnost nemůže být posouzena jako samostatně uskutečňovaná ekonomická činnost dle ustanovení § 2 zákona o DPH, neboť tou dle tohoto ustanovení není činnost zaměstnanců nebo jiných osob, kteří mají uzavřenou smlouvu se zaměstnavatelem, na základě níž vznikne mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem pracovněprávní vztah, případně činnosti osob, které jsou zdaňovány jako příjmy ze závislé činnosti podle zvláštního právního předpisu nebo jako příjmy, za autorské příspěvky, z nichž je uplatňována zvláštní sazba daně podle zvláštního právního předpisu.

18. K námitce neunesení důkazního břemene žalovaný uvedl, že se velmi pečlivě věnoval vztahu mezi panem H. a žalobcem, přičemž je přesvědčen, že prokázal, že dotčené činnosti jsou činnostmi, které vykonává přímo jednatel společnosti a žádná z výše uvedených činností se nedá specifikovat a oddělit od povinných činností jednatele. Tomu navíc odpovídá skutečnost, že tyto činnosti nemohla vykonávat ani žádná jiná osoba, která by byla zaměstnancem žalobce, neboť žalobce neměl v předmětném období žádné zaměstnance. K žalobci odkazované judikatuře pak uvedl, že skutkové okolnosti citovaných rozsudků a předmětného případu jsou absolutně odlišné s tím, že nevyvrací, ani nikdy nevyvracel, že by jednatel společnosti mohl být k této společnosti v pracovněprávním poměru, ale současně zdůrazňuje dovětek, že náplní tohoto pracovního poměru nebo obdobného poměru není výkon činnosti statutárního orgánu.
19. Závěrem pak žalovaný odmítl neslučitelnost jím vyslovených právních názorů s právem Evropské unie, jakož i jejich rozpor s judikaturou Ústavního a Nejvyššího správního soudu.
20. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

21. Soud o věci rozhodl bez nařízení ústního jednání postupem podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť účastníci takový postup soudu akceptovali.
22. Soud dle § 75 s. ř. s. přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná.
23. Soud byl při novém projednání věci vázán podle § 110 odst. 4 s. ř. s. právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí z důvodu hierarchické nadřízenosti Nejvyššího správního soudu coby vrcholného soudního orgánu správního soudnictví.
24. Nejvyšší správní soud ve svém zrušujícím rozsudku č. j. 7 Afs 282/2017-37 vyslovil závazný právní názor, dle něhož v nyní řešené věci nebylo možné bez dalšího vyjít z rozsudku téhož soudu ze dne 22. 11. 2016, č. j. 2 Afs 100/2016-29, a to s ohledem na skutkové odlišnosti těchto případů. Je tomu tak proto, že „v nyní projednávané věci není předmětem posouzení plnění z uzavřené smlouvy o výkonu funkce, jako tomu bylo ve věci sp. zn. 2 Afs 100/2016, ale ze smlouvy o zprostředkování obchodu a služeb, kterou uzavřel žalobce s F. H. jako fyzickou osobou a současně jednatelem a jediným společníkem žalobce. Předmětem

tvrzeného zdanitelného plnění tedy nebylo obchodní vedení společnosti žalobce“. Nejvyšší správní dále uvedl, že „pro posouzení klíčové otázky existence předmětu daně je podstatné, že dodavatel byl v rozhodné době jediným jednatelem a společníkem žalobce, (...) přičemž jsou dány důvodné pochybnosti o existenci zdanitelného plnění, čímž je zpochybněn i uplatněný nárok na odpočet DPH z takového plnění.“

25. Městský soud tedy vázán názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem nejprve zkoumal, zda v dané věci byla prokázána existence zdanitelného plnění, které představuje základní předpoklad pro uplatnění nároku na odpočet daně z přidané hodnoty.
26. Dle § 2 odst. 1 písm. b) zákona o DPH „předmětem daně je poskytnutí služby za úplatu osobou povinnou k dani v rámci uskutečňování ekonomické činnosti s místem plnění v tuzemsku“.
27. Soud nejprve ve shodě s Nejvyšším správním soudem uvádí, že v daňovém řízení *daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních* (§ 92 odst. 3 daňového řádu). Jedná se o základní zásadu ovládající dokazování v daňovém řízení. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2005, č. j. 1 Afs 54/2004-125, publ. pod č. 1022/2007 Sb. NSS, není daňové řízení ovládáno zásadou vyšetřovací, nýbrž je založeno na prioritní povinnosti daňového subjektu dokazovat vše, co sám tvrdí. Prokazování nároku na odpočet daně je primárně záležitostí dokladovou, současně je však třeba respektovat soulad skutečného stavu se stavem formálně právním. To znamená, že ani doklady se všemi požadovanými náležitostmi nemusí být podkladem pro uznání nároku na odpočet daně z přidané hodnoty, není-li prokázáno, že k uskutečnění zdanitelného plnění došlo tak, jak je v dokladech deklarováno, či nejsou-li splněny další zákonné podmínky pro jeho uplatnění.
28. Ke stejnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 10. 2006, č. j. 2 Afs 7/2006-107, ve kterém uvedl: *„Prokazuje-li daňový subjekt nárok na nadměrný odpočet daně z přidané hodnoty formálně bezvadným daňovým dokladem, ale o faktickém stavu jsou pochybnosti, je součástí důkazní povinnosti daňového subjektu prokázání existence zdanitelného plnění.“* Daň či nárok na odpočet daně z přidané hodnoty totiž nemají základ ve formálním dokladu, ale v existenci zdanitelného plnění jakožto předmětu daně (srov. § 2 zákona o DPH). Zákonný nárok na daň či její odpočet je podmíněn formálním vykázáním zdanitelného plnění se všemi náležitostmi, ale nikdy nemůže být přiznán v případě nevyvrácení pochybností o faktickém uskutečnění plnění. Zákon tedy nestojí na formálním vykázání zdanitelného plnění, ale na stavu faktickém. Jiný závěr by popíral smysl a účel zákona. Shodný názor vyslovil také Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 8. 2008, č. j. 9 Afs 204/2007-72.
29. Výše uvedené závěry mají svůj odraz rovněž v judikatuře Ústavního soudu, který v nálezu ze dne 15. 5. 2001, sp. zn. IV. ÚS 402/99, vyslovil, že *„důkaz daňovým dokladem (...) je pouze formálním důkazem dovršujícím hmotněprávní aspekty skutečného provedení zdanitelného plnění. Jestliže zdanitelné plnění nebylo uskutečněno, nemůže být důkazní povinnost naplněna pouhým předložením, byť formálně správného, daňového dokladu. Daňový doklad, který jen simuluje (bez rozdílu, zda jde o simulaci absolutní či relativní) uskutečnění zdanitelného plnění, není relevantním důkazem a jeho předložení může vést k formulaci požadavku směřujícího k dokázání hmotně právního úkonu, tj. k důkazu existence zdanitelného plnění“*. Proto nemůže být jen samotné doložení po formální stránce bezvadného daňového

dokladu dostatečným podkladem pro uznání nároku na odpočet daně, vždy musí být v první řadě fakticky podložen existujícím zdanitelným plněním.

30. V daném případě žalobce prokazoval nárok na odpočet daně z přidané hodnoty formálně bezvadným daňovým dokladem (fakturou č. FP20120041) a „Smlouvou o zprostředkování obchodu a služeb a poskytování práva na užití obchodní známky“ ze dne 12. 4. 2010. Z této smlouvy plyne, že dodavatel se zavázal poskytovat žalobci zprostředkování kontaktu s výrobcí a odběrateli, s dodavateli služeb, navrhopvat a formulovat obchodní strategie, asistovat při tvorbě logistiky zahrnující implementaci skladového hospodářství a jeho řízení, zaškolovat klíčové uživatele systému, překládat do skandinávských jazyků a konzultovat ohledně produktového managementu. Za tuto činnost mu podle smlouvy náležela odměna stanovená jako součet částky určené hodinovou sazbou a částky určené podle objemu realizovaných obchodů s tím, že tyto částky budou navýšeny o daň z přidané hodnoty.
31. Soud však shledal, že za daného skutkového stavu žádné zdanitelné plnění podle § 2 odst. 1 písm. b) zákona o DPH neexistuje, respektive žalobce jeho existenci neprokázal. Pro uplatnění nároku na odpočet daně z přidané hodnoty je nezbytné prokázat existenci zdanitelného plnění, které musí nutně probíhat mezi dvěma subjekty – subjektem poskytujícím plnění na jedné straně a subjektem přijímajícím na straně druhé. V případě, že toto plnění proběhne výhradně v rámci jednoho soukromoprávního subjektu (obchodní společnost poskytne plnění tzv. sama sobě), nejedná se o zdanitelné plnění umožňující vznik nároku na odpočet daně.
32. V dané věci byl pan F. H. v rozhodné době jediným jednatelem a společníkem žalobce, takže reálně neměl koho zaškolovat či komu poskytovat konzultace a asistovat při tvorbě logistiky v souladu s uzavřenou smlouvou o zprostředkování. Navíc již před uzavřením dané smlouvy vykonával obdobnou činnost. Za této situace, kdy žalobce jakožto dodavatel poskytoval fakturované služby sám sobě, nevzniklo žádné zdanitelné plnění a žalobci nemohl ani příslušet nárok na odpočet daně z přidané hodnoty z tohoto plnění.
33. Za dané situace se soud již nezabýval dalšími námitkami žalobce, neboť ty nemohly nic změnit na posouzení dané věci.

V. Závěr

34. Žalobce se svými námitkami tedy neuspěl; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.
35. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.
36. Po zrušení věci byl městský soud povinen rozhodnout rovněž o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 7 Afs 282/2017 (srov. ustanovení § 110 odst. 3 věta třetí s. ř. s.). Žalovaný jako stěžovatel byl v tomto řízení procesně úspěšný, od placení soudních poplatků je však osvobozen podle ustanovení § 11 odst. 2 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích; nevznikly mu tedy žádné náklady spojené s placením soudního poplatku za kasační stížnost. Současně městský soud neshledal, že by žalovanému vznikly náklady přesahující rámec jeho běžné administrativní

činnosti. Náhradu nákladů za řízení o kasační stížnosti proto žalovanému nepřiznal. Žalobce v řízení o kasační stížnosti neměl úspěch, právo na náhradu nákladů řízení nemá.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost je nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu (§ 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. července 2019

JUDr. Karla Cháberová, v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Najerová